

mig nu endelig til Domstolenes Stilling til Spørgsmaalet, da er det ikke uden Interesse at læse den i Motiverne citerede Spiefteretsdom af 20de November 1872; den angaar netop Tilværelsen af nogle Østers, der tilfældigt vare komne i nogle Fiskeres Malevaad. Underretten dømte den Paagældende, Overretten frifandt ham, Spiefteret dømte ham. Jeg skal selvfølgelig allermindest paa dette Sted tillade mig at kritisere en Spiefteretsdom; men det er mig tilladt at sige, at, skulde jeg have dømt i Sagen, var jeg kommen til samme Resultat som Overretten. Men Spiefteret, som idømte Straf, git dog ikke videre end at fastsætte Straffen, — i Analogi af Forordningen fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede — til 5 Rdl., og den begaaede Forseelse var dog udøvet i et Omfang, hvori den neppe tidligere er forefalden, og hvori den neppe oftere vil gjentage sig. Antallet af de Østers, Fiskerne havde forefundet i deres Vaad og beholdt, udgjorde nemlig 150 Stykker; det var altsaa et aldeles extraordinært Tilfælde, idet det i Reglen kun vil være enkelte fra Bankerne løsrevne Drinøsters, der komme ind i Garnene. Som sagt, for 3 Aar siden har Spiefteret sat Mulkten for den her omhandlede Forseelse i et Tilfælde, hvor den efter Gjenstandens Størrelse maatte gaa en Del over Minimum, til 10 Kr., altsaa under Halvdelen af det Maximum, som jeg tillader mig at foreslaa for Forseelsen første Gang begaaet, men $\frac{1}{4}$ af Lovforslagets Minimum. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det høie Thing at vedtage mit Forslag, saafremt det under Nr. 1 til § 2 stillede Forslag ikke skulde blive vedtaget, i modsat Fald vil det jo ikke komme til Afstemning.

Som sagt, jeg har havt Grunde til ikke ved en Næste Vindringsforslag at søge at bringe Loven i den Stikelse, som kunde tiltale mig, og har indskrænket mig til det ene Punkt. Der er imidlertid flere Bestemmelser i Lovforslaget, overfor hvilke jeg forholder mig noget tvivlende. Det fremgaar af, hvad jeg har anført, at jeg er en bestemt Modstander af Konfiskationsbestemmelserne i § 2. Da de enkelte Paragrafer idag foreligge til Behandling, skal jeg nu tillade mig nogle faa Bemærkninger om de følgende Paragrafer. I § 3 fastsættes Straf for den, som sælger, kjober eller modtager Østers, om hvilke han veed eller formoder, at de ere erhvervede ved ulovligt Østersfiskeri. Jeg antager ikke, at der lettelig vil optaa Tvivl hos Domstolene om Anvendelsen af denne Bestemmelse. Naar der bestemmes Straf for den, der sælger Østers, om hvilke han veed, at de ere erhvervede paa ulovlig Maade, maa der vel kun tænkes paa den, der sælger Østers, som en ander Mand har bemægtiget sig ved ulovligt Fiskeri, og ikke paa den, der selv har bemægtiget sig dem, men altsaa ogsaa ganske vist veed, at de ere ulovlig erhvervede.

Jeg antager ikke, at det vil give Anledning til feilagtig Anvendelse, men overfor Lovens hele System og Økonomi er jeg dog ikke aldeles sikker paa, om det ikke skulde være tænkeligt, at begge Straffebestemmelserne kunne blive anvendte i det Tilfælde, hvor Nogen har drevet ulovligt Østersfiskeri og derefter folgt de fiskede Østers, saaledes at han straffedes baade efter § 2 og efter § 3. Jeg antager ikke, at det er Meningen, men jeg har dog villet berøre dette Punkt. — § 4 fastsætter, at de til Optagelse af Østers særligt indrettede Medskaber ikke maa besiddes af Andre end af de til Fiskeriet Berettigede, og fastsætter Straf for en saadan Besiddelse af Andre. Det forekommer mig tvivlsomt, om man kan give denne Bestemmelse Medhold. Det vil med andre Ord sige, at man paa denne Maade vil sætte Bom for det lovlige Østersfiskeri. Der vil nemlig fremdeles, om ogsaa denne Lov bliver vedtagen, navnlig dens § 1, kunne drives lovligt Østersfiskeri, nemlig udenfor Statens Søterritorium paa de Banker, som ligge længere end den ene Sømil fra den yderste Landspids, fra hvilken Territoriet regnes. Der er det ikke strafbart at fiske Østers. Men nu er ganske vist Bestemmelsen i § 4 egnet til at sætte Bom for dette — om det er Ret, skal jeg henstille. — § 5 indeholder, som bekendt, Bestemmelsen om, at Finanzministeriet kan meddele Bevilling til at anstille Forsøg med Østersfiskeri samt Forplantning af Østers og til Anlæg af kunstige Østersbanker. Ogsaa med Hensyn til denne Paragraf er der optaaet nogen Tvivl hos mig, om det nemlig er betimeligt at give denne Lovmyndigelse. Jeg veed ikke rettere end, at samtlige de Bevillinger, der ere givne, i det Mindste indtil 1870, ikke ere blevne benyttede, at samtlige Forsøg ere mislykkede. Saavidt jeg veed, har der været givet 6 Bevillinger indtil 1870, som alle ligge hen ubenyttede. Om det er gaaet bedre med de Bevillinger, der ere givne efter 1870, veed jeg ikke, men skulde det ikke være Tilfældet, er det dog tvivlsomt, om man overhovedet fremdeles bør give Bevillinger til disse Forsøg, forinden der er opnaaet større Erfaring andeksteds fra, idet disse Bevillinger nemlig ikke kunne meddeles, uden at man, om jeg saa maa sige, generer det almindelige Fiskeri. Hvis man ikke fortrædiger Nogen, og hvis der ikke fremkommer nogen Indskrænkning i det almindelige Fiskeri eller anden Færd paa Søterritoriet, saa er der naturligvis ikke Noget i Veien; men det er jo ikke Meningen med § 5, jvfr. § 6, at underordne Østersfiskeriet ganske det almindelige Fiskeri og sætte det almindelige Fiskeris Interesser over Østersfiskeriets. Lovforslaget er i saa Henseende noget afvigende fra den kongelige Resolution af 1860, thi ved den fik Finanzministeren kun Bemyndigelse til at give saadanne Bevillinger under Forudsætning af, at der ikke ved Anlægene lagdes Hindringer i Veien for det almindelige Fiskeri. I denne